ANUMIS ÎMPOTRIVA GÂNDIRII

Concentrându-se, ridică aerostatul de pe pontonul lustruit de apele lacului Gibs. Intimitatea celor două proprietăți ale triadei sale luase sfarsit. Spațiul strâmt al cabinei balonului fusese invadat de automatismele lui de navigator, care-i stăpâneau muşchii şi nervii şi cartilajele. Gândurile însă, îi tulburau sufletul. Se îngrămădeau la porțile înțelesurilor, blocându-le, incapacitându-le.

„De ce acum?”, întrebarea obsesivă îl descărca de energia necesară clasificării informațiilor. De care, dealtfel, n-ar fi avut nevoie niciodată. „Cei Vechi au sosit!”, îi transmiseseră preoții Stelei, iar el ghicise toată durerea ascunsă în formularea lor laconică.

„Blestemații!”, gândi în timp ce apucă două bucăți de lemn, pe care le azvârli în arzător. Apoi trase uşor de manetă şi înălță balonul peste pâlcul arborilor de koanta, ce încingeau - ca un brâu - micul lac Gibs. Şi, pentru că nu se înălțase îndeajuns, scârțâiturile pe care le auzi le puse pe seama nacelei care deranjase, pentru o clipă, coroana vreunui copac.

Cei trei copiii ai triadei sale se hârjoneau şi chițăiau nestingheriți în compartimentul rezervat mărfurilor. Însă lui Loan îi pierise zâmbetul, ce se întindea, în alte împrejurări, pe fața sa creolă, atunci când sunetele acestea familiare îi însoțeau zilele şi, de multe ori, chiar şi nopțile. Viața sa simplă şi frumoasă de până atunci. Atunci când cei Vechi sosiseră!

Cele opt secole care-i despărțeau de Ultimul Război erau păstrate în amintirea fiecărei pietre cioplite, a tuturor organismelor vii, a celor mai importante Legi Drepte. Au avut nevoie de aproape o sută de ani, pentru a coagula rămăşițele unui Sachel bântuit de monstruozități ce-şi ziceau oameni. Supraviețuiseră cu puținele resurse ascunse de munți şi de peşteri, în pustiul unei planete bântuite de provocări mortale. Epoca sălbăticiunilor pregătite să ucidă alte sălbăticiuni apusese odată cu epuizarea timpului genetic al acestora. Natura făcuse pasul înapoi, ori poate doar reglase un echilibru, însă ciclurile reproducătoare se comportaseră ca adevărate entități - cu voință proprie. Fiind urmărit de ghinion, biohazardul aflase noi căi de exprimare. Părăsind viul, parcă nicicând îndeajuns de distractiv. "O rasă nouă, subtilă!", concluzionă Loan, bucuros că asaltul gândurilor se mai potolise, permițând mâinilor sale să răspundă ferm comenzilor necesare zborului.

Arzătorul balonului nu dădea semne de oboseală, ceea ce-l determină pe dhan să suplimenteze încărcătura de lemn. Balonul se mai înălță cu

câțiva metrii, iar linia orizontului se îndepărtă îndeajuns cât să dezvăluie şirurile nesfârşite de parcele cultivate - grupate în jurul fântânilor de sacrificiu.

Şi cuibul său avea o fântână de sacrificiu, iar Loan o împărțea bucuros cu Fania şi Girth, încă dinaintea naşterii lui Jahne, primul lor copil. Urmaseră Lokgi, apoi Frea, astfel încât de şase ani reuşiseră să formeze hexul, condiția esențială a dobândirii actualelor proprietăți ale cuibului.

Până la fântâna triadei sale mai avea de străbătut o cale de aproximativ jumătate de ceas. Cerul senin şi strălucirea celor doi sori, Marele şi Micul Bhurdha, extrăgeau esențele liniilor clădirilor, ce se succedau cu repeziciune şi regularitate undeva, cincizeci de metri dedesubtul nacelei.

"Atât de diferit şi de frumos!", gândi dhanul, comparând amintirea reproducerilor vechiului Pământ - păstrate în bibliotecile preoților Stelei - cu ceea ce, acum, putea fi cuprins cu privirea. "Am părăsit-o cu mai bine de două milenii în urmă", îşi aminti el. "Ne-au izgonit şi acum au venit după noi!" Pumnul drept strânse cu putere maneta responsabilă cu orientarea laterală a aparatului. Incantația blestemului îi ardea amintirea din copilărie, când fusese obligat să rețină noțiuni şi date ce-i provocau coşmaruri. Încă de la opt ani ştia că terranii erau prizonierii propriei fiziologii, a chimiei unui organism ce dicta reguli de conviețuire în societate, sau momente pentru declanşarea unor războaie de acaparare a vreunei… Gândul său părăsi limitele imaginarului.

Actualii sachelieni erau foştii terrani, rasa controlată de enzime şi hormoni, ale căror simple mecanisme de supraviețuire îi împingeau să facă dragoste, ori să ucidă. Fugiseră departe de "răsuflarea greoaie a unor prea puțin ghicite limite" - cum bine spunea o mantra pentru copii. Mecanismelor le atribuiseră, mai demult, cuvântul ştiință. "Auzi, ştiință!", şi Loan pufni aşa cum făcuse şi atunci, la doar nouă ani, când preotul Stelei, observându-l, îl pedepsise cu alte şi alte incantații blestemate. Pe care le repetase până îşi pierduse cunoştința.

Umerii dhanului se cutremurară sub impactul aducerilor aminte…"Cum le vom explica acestor Vechi, că vrem să fim lăsați în pace?"…"Ai îmbătrânit şi ai început să-ți faci griji atunci când nu este cazul!", îi spusese, cu numai două zile în urmă, Fania. Şi iată cum soarta îi dădea lui dreptate!

Girth îi ținuse atunci partea Faniei, şi amândoi îl atenționaseră, mai în glumă mai în serios, că-l vor sacrifica fântânii dacă nu va înceta să "cobească". Nu îi înțeleseseră temerile. Avusese răbdare să le explice, să-i atenționeze că Jahne a crescut într-atât încât să privească "în acel fel" după

goni. Flatat, dar şi autosuficient, Girth - ca goni al propriei triade - replicase violent: "Ai uitat că nimic nu-i imposibil la precocitatea organismului nostru!".

Însă nu era vorba de precocitate, ci de "altceva", la care nici reala Fania şi nici Girth nu se gândiseră. Pentru că nu-şi pierduseră niciodată cunoştinţa încercând să înveţe, să înţeleagă şi să controleze forţe şi putinţe ascunse în biochimia şi ereditatea propriului organism.

"Sachel, Sachel, Sachel nerdu...Gata!", îşi impuse Loan autocontrolul asupra celei mai cumplite incantaţii biotice pe care şi-o amintea. "Nu-i timpul...EI!", îşi preciză, şoptind: "Mare-Mare Bhurdha, dar Lokgi...şi Frea? Voi apuca să-i văd la cuibul lor?"

Aerul despicat de nacela aparatului destupă unul dintre orificiile de siguranţă, al cărui dop îl aruncă la picioarele dhanului. Un fir subţire de vânt începu să şuiere prin cabină, strecurându-se printre pletele lui Loan, îndepărtându-i-le de umeri.

Stânjenit de imixtiunea naturii în intimitatea sa, Loan se aplecă şi-şi poziţionă anumisul în dreptul deschizăturii rotunde. Fuiorul de vânt încetă să mai răscolească atmosfera dinăuntrul nacelei, iar dhanul recepţionă noile informaţii transmise din Templul Stelei. Alura corpului era favorabilă oxigenării suplimentare a creierului, însă ar fi contrariat, fără doar şi poate, pe oricare dintre terrani. "Cei Vechi vor fi surprinşi!", chicoti Loan, atent la mesajul transmis de departe şi declanşând mecanismele biochimice necesare decriptării acestuia.

Nava terrană coborâse în plin centrul Lempesului, aproape de Templul Stelei. Loan fusese chemat de urgenţă întrucât mai era încă, pentru doi ani, şeful securităţii locale; aşa încât nu avu încotro şi corectă cu grijă traiectoria balonului. Mai greu era să pregătească un rezumat al istoriei bimilenare scurse de la sosirea pe Sachel a celei de-a treia nave Godarth. Cea care-i adusese pe ultimii reprezentanţi ai celor ce astăzi îşi ziceau sachelieni.

Deşi n-a înţeles de ce tocmai el, dhanul fusese năpădit de imagini şi sunete străine, declanşate de piedica cuvântului nerdu. Şi realiză că nu tocmai întâmplător începuse, mai devreme, cruda incantaţie biotică.

"Doar în prezenţa celor mai reprezentativi sachelieni!" exprimaseră cererea de întâlnire cei Vechi. "Şi chiar aşa va fi!", zâmbi cinic Loan gândindu-se că trebuia să se grăbească pentru a-i lăsa pe cei mici la Casa Securităţii. Fania îl luase pe Girth de pe plantaţie şi-şi aşteptau împreună odraslele, pe care aveau să le însoţească la fântâna de sacrificiu a cuibului. Era procedura standard şi primul lucru pe care îl învăţau atunci când primeau, din partea preoţilor Stelei, un asemenea loc de rugăciune. În cazul unui pericol iminent întregul cuib trebuia adunat în preajma propriei

fântâni. Inima lui Loan se strânse la gândul că tocmai de la un asemenea moment în viața cuibului său era nevoit să lipsească.

Discursul era aproape gata însă, recapitulându-l, dhanul se cutremură îngrozit şi uită să mai respire. Structura enormă a navei sosite de pe Terra "impurifica" linia orizontului. Realizase că ființe asemănătoare lui existaseră şi pe Terra "Mă rog, cel puțin la nivel informațional, dacă nu şi structural! De fapt protoființe. Mare-Mare Bhurdha!...", se miră Loan în fața importanței descoperirii. Fuseseră considerați paria, îşi aduse el aminte. Constrânşi permanent să-şi ascundă sentimentele vizavi de ceilalți terrani, uneori numiți hermafrodiți, alteori simple accidente genetice. "Problema noastră este că nici măcar nu ne-am gândit la armele pe care ei deja le posedă. Problema lor este, fără nici o îndoială, asemănătoare cu a noastră!"

Figura dhanului exprima durere. Îşi închipuise că-i va fi uşor să explice terranilor noțiunea de hex sachelian, iar acum îşi dădea seama că avea nevoie de tact şi multă, foarte multă răbdare. Va trebui să ocolească amănuntele - ciudățenia unei asemenea legături sentimentale - insistând însă asupra celor strict biologice. "Ei nu trebuie să afle niciodată la ce poate fi folosit anumisul!", şi impunându-şi această hotărâre declanşă - în mod voit - secvența metabolică a celui de-al treilea mecanism de protecție.

"Hexul sachelian este totuna cu familia terrană!", îşi zise în sinea sa dhanul. Părea un început bun pentru discurs, dar nu aflase şi cât de departe era realitatea terrană. Pentru că şi cei Vechi aveau motivele lor să dea buzna pe Sachel.

În timpul manevrelor de coborâre, Loan se dedică exclusiv respectării condițiilor impuse de vântul de miazănoapte, ce se încăpățâna să-şi impună regulile. Calm, dar şi sigur pe sine, legă frânghia la stâlpul principal, destinat exclusiv andocării aerostatului primitiv al triadei sale. Apoi sări pe dalele de piatră neagră şi desigilă uşa compartimentului destinat mărfurilor. Cu strigăte de bucurie, copiii se aruncaseră, pe rând, în brațele sale. Aproape rupându-i-le. Golul sufletesc de mai devreme se umplu instantaneu. Ba chiar dădu pe dinafară, atunci când micul Lokgi îşi apropie capul şi-l întrebă şoptit, la ureche: "Voi fi lăsat vreodată să-mi folosesc anumisul?"

Ochii lui Loan se umeziră uşor, iar micuțul Lokgi, privindu-i, îşi primi răspunsul. Apoi sări şi el pe dalele de piatră, luând-o la fugă în urmărirea surorii sale mai mici, care o zbughise mai devreme în Casa Securității şi atârna acum de gâtul Faniei.

Jahne rămăsese la câtiva metri de Loan, privindu-şi sandalele, neîndrăznind să se apropie. Observându-i şovăiala, dhanul făcu trei paşi înspre fiica sa, şi-i ridică bărbia cu vârful unui deget, adâncindu-şi privirea

în doi ochi de culoare albastră. Simţi furnicături deasupra anumisului şi buruienile otrăvitoare ale grijilor îi năpădiră mintea. Aşa se întâmpla de fiecare dată când o atingea. De multe ori, după asemenea momente, se întreba dacă ei, sachelienii, mai aparţineau speciei umane şi prin altceva decât prin aspectul exterior.

"O să vedem extrasachelieni, nu-i aşa?" îl întrebase frumoasa reală-în-devenire. Ce-ar fi putut Loan să-i răspundă? În fond, dhanii, erau apreciaţi pentru tactul de care dădeau dovadă în educaţia copiilor, iar o mică reală nu putea fi minţită. Şi nici împiedicată să fie curioasă şi să formuleze întrebări imposibile. Ca cea care-l zgudui pe Loan câteva clipe mai târziu.

"Sunt frumoşi şi puternici?"..."Însă foarte periculoşi!", îşi reveni Loan, pe un ton care nu-i permise copilei să continue cu întrebările..."Mic şi Mare Bhurdha, parcă nu mai vorbim aceeaşi limbă." Şi, deşi sonda terranilor oferise informaţii amănunţite în privinţa limbajului ce urma să fie folosit în timpul Întâlnirii, ultima întrebare a lui Jahne săpase în sufletul dhanului culcuşul pentru o duzină de idei schiloade. "De unde să ştiu eu Jahne toate astea?", iar umerii i se aplecară sub o greutate imaginară, deşi "perfect imaginabilă".

*

De cum pătrunse în incinta sălii de cuarţ a Templului Stelei, privirea lui Loan zăbovi, în primul rând, asupra coloşilor terrani. "Mic-Mic Bhurdha, i-au lăsat să intre în sala celor nouă milioane de nume!", se miră el, amintindu-şi că la baza tuturor coloanelor, ce susţineau bolta sălii, se găseau intrări secrete în tot atâtea camere, unde erau păstrate documentele personale ale tuturor sachelienilor ce trăiseră, în ultimele şapte secole, pe întreaga planetă.

Aproximativ treizeci dintre "cei mai reprezentativi..." hotărâseră să întâlnească grupul terranilor. Afară se înserase şi aerul înmiresmat de imperialul-nopţii intra prin ferestrele înalte, acum doar puţin întredeschise, însă îndeajuns pentru a crea o ambianţă plăcută oaspeţilor. Oricât de nepoftiţi erau aceştia.

Loan îl remarcă pe înţeleptul Tahedu, Marele de Sachel, cum gesticula - aprins la faţă - în dreptul celui Dintâi preot al Stelei; explicându-i acestuia importanţa momentului pentru imensul salt tehnologic pe care-l putea face civilizaţia racheliană - odată ce barbarii erau convinşi să dezvăluie din secretele monstruoasei lor nave.

La rândul său, conducătorul Templului îşi exprima îngrijorarea cu privire la limbajul cel mai potrivit pentru o asemenea abordare a problemei..."Limba veche a suferit, fără doar şi poate, importante schimbări...", însă onorabilul îşi întrerupse comentariul atunci când unul

dintre străini - parcă auzindu-l - depusese pe masa principală a sălii o duzină de aparate minuscule care, agățate de fire aproape invizibile, atârnau la gâtul terranilor.

Deşi întrerupte pe moment de gestul străinului, conversațiile continuară în şoaptă, exact până când ultimul dintre sachelieni apucă să-şi prindă aparatul de reverul hainei de ceremonie.

În tot acest timp dhanul Loan remarcă umerii fantastic de largi ai terranilor şi pieptul bombat de pectoralii ascunşi sub hainele negre şi strâmte "piei de animale, cu siguranță!". Aveau fețe cu trăsături parcă cioplite în piatră, mandibule puternice şi brațe clădite pentru a rupe oasele urşilor Rex, cele mai puternice animale cu şase membre, care însuflețeau poveştile vânătorilor.

"Ancestrali, puternici, superiori?", se întrebă Loan, apoi îşi activă cel de-al doilea mecanism metabolic de apărare, derulând silențios secvența de inițiere. Chiar acolo, în fața lor!

Însă începutul de zâmbet îi îngheță în intenție atunci când toți cei şapte Vechi se ridicară, brusc, în picioare. Cuvintele nerostite se prinseră cu ghearele de gâtlejurile continuate cu guri, ce refuzau să se închidă. Străinii aveau ochi verzi, fosforescenți, şi atât de mobili încât dădeau fiecărui sachelian senzația că este urmărit şi vânat încă de mic copil.

La scurt timp după aceea, când unul dintre terrani sparse vraja începând să râdă, majoritatea băştinaşilor s-au scuzat - ce-i drept, pe rând - lipsind din sală pentru câteva momente. Fără îndoială, îşi simțiseră nervii pârliți şi adâncul ființei râcâit până la afânare. Impresionanta demonstrație de forță reuşise să fie selectivă în privința musculaturii netede a celor mai bătrâni dintre sachelieni. Ciudatul blocaj, pe starea de repaus, neafectând decât partea inferioară a corpului acestora.

Acelaşi străin, ce părea a fi liderul grupului, îşi scoase de pe degetul inelar al mâini stângi unul dintre multele inele, ce-i împodobeau pumnul, lăsându-l apoi pe marginea de sus a spătarului jilțului său. O muzică divină inundă încăperea şi starea de spirit a ocupanților sălii de cuarț se schimbă ca prin minune. Beethoven era primul şi, practic, singurul punct comun - real - ce conecta două civilizații care, prin aleşii lor, începuseră să... se mintă. "Ca şi cum cele patru amărâte de baze azotate, care ne reprezintă, nu pot fi ținute laolaltă altfel decât cu ajutorul acestui ligand minune", concluzionă Loan, după care-şi dădu seama - de fapt, mai mult simți - că valoarea de adevăr a unei asemenea afirmații putea concura cu succes una dintre Legile Drepte. În creierul său amețit de lichidul gălbui ingurgitat - oferit mai devreme de terrani - se strecurase un fel de incantație biotică.

Total necunoscută. I se făcu frică şi, concentrându-se, alungă din minte gândul blasfemic.

Întâlnirea se transformase într-o petrecere selectă, cu muzică bună şi băutură prea bună, după cum remarcase onorabilul Tahedu. Atât terranii cât şi sachelienii păreau extrem de curioşi să afle ce anume se întâmplase în răstimpul celor două milenii de absență a comunicării, pe fiecare dintre planete. "O curiozitate îndelung exersată!"

Loan încercă să închege o conversație cu cel ce părea a fi şeful lor. Salutul acestuia aproape că-i smulsese dhanului mâna din încheietură "Are cea mai aspră palmă posibilă!", gândise, buimăcit de durere, în timp ce "monumentul de carne terrană" îi lansase invitația la dialog: "De ce sunteți atât de deosebiți unii de ceilalți?"

Aflat încă sub influența straniului gând blasfemic, dhanul ridică privirea înspre cel ce-şi rostise nedumerirea. "Hexul sachelian este răspunsul întregii tale întrebări", primi drept răspuns terranul. "Suntem tot atât de deosebiți între noi pe cât suntem de voi, ori voi între voi", adăugă, însă mult prea criptic, Loan.

Sprânceana dreaptă a colosului - care se înălțase uşor - şi gura sa uşor întredeschisă, îl determinase să adauge: "Cuibul, sau triada, cum cu drag o numim noi, cuprinde o reală, un goni şi un dhan; hexul nefiind altceva decât o triadă întregită de odraslele sale."..."Aha!", îşi dădu cu părerea terranul. "Adică, după câte înțeleg eu, familia are o parte masculină, una feminină şi, ca bonus, un amant sau amantă legală, nu?", iar zâmbetul său larg dezvălui privirii curioase a băştinaşului un şir dublu de dinți lați şi perfect aliniați.

Dhanul îşi țuguie buzele, căutând dezorientat un răspuns - nu neapărat decent cât inteligibil. "Dhanii sunt foarte importanți pentru noi, fără ei o triadă nu poate fi completă, iar cuibul nu poate procrea, nu-şi poate manifesta nici măcar potențialul creator. De fapt, este şi împotriva uneia dintre Legile Drepte!", adăugă, răsuflând uşurat la gândul că cel Vechi lua în râs cel mai important concept social.

Terranul însă, părea că nu poate înțelege toate acestea, iar ochii săi fosforescenți începură dansul acela nebunesc. Pe care Loan reuşea deja să-l suporte. Deşi extremitățile sale păreau cuprinse de o rigiditate dureroasă, reuşi să ridice mâna stângă în față, cu degetele închipuind un coş, abătând pentru o clipă privirea glaciară a terranului.

"Marele Război, încheiat cu mai bine de opt secole în urmă, a împânzit viul, biosul, cu mutații ce n-au mai putut fi stăpânite", spuse Loan, completând în gând "Ce minciună!"..."Evei i s-a atrofiat uterul", şi spunând aceasta lăsă privirea în pământ. "Nici Adam nu s-a descurcat prea bine. Aşa-

numiții spermatozoizi pierzându-şi, din cauze încă inexplicabile, atât mobilitatea cât şi o parte a bagajului genetic."

Părea că minusculele aparate nu reuşeau să-şi facă treaba. Terranul îşi încrucişă brațele şi-şi lăsă greutatea corpului pe un picior, străduindu-se vizibil să înțeleagă traducerea acestor fraze. Zgomotul de fond era în continuare asigurat de celelalte discuții iscate în marea sală de cuarț. Erau multe de spus.

Când terranul ridică din sprâncene, Loan ştiu că trebuia să continue. "Astfel s-au petrecut lucrurile. Şi atât era de prolix comportamentul sexual al primilor oameni noi încât, la un moment dat, peste tot pe Sachel, rasa umană şi-a descoperit trinitatea. Eva a devenit reală, Adam a devenit goni, iar locul liber, condiția formării cuibului şi a dezvoltării hexului, a fost preluat de către dhan." Şi spunând acestea Loan înălță privirea lăsată mai devreme în podea, o roti de jur-împrejurul său, apoi, ridicând din umeri, îşi fixă interlocutorul cu cea mai calmă expresie pe care era capabil s-o afişeze, şi adăugă: "Eu sunt un asemenea dhan!"

"Aha!", reuşi să spună colosul. "Aha!", îşi dădu cu părerea un moment mai târziu. "Păi, bine, bine, şi atunci cum vă descurcați?"

Dhanul era deja convins că aparatul terranului nu traducea perfect ceea ce spusese el puțin mai înainte. Aerul din jurul celor doi fu mânat de curentul iscat de deschiderea imenselor uşi ce dădeau înspre grădina Templului. Cea interzisă majorității băştinaşilor.

Loan îşi luă inima-n dinți şi începu discursul - deloc romantic - despre împerecherea la sachelieni. Varianta prescurtată. Încerca să păstreze, pe cât posibil, linia stabilită împreună cu Tahedu şi cu Dintâiul preot al Stelei cu puțin timp înaintea Întâlnirii. Era greu.

Fără îndoială, subiectul discuției păstra atenția terranului la limitele cele mai înalte, însă îl epuiza pe dhan. Întrucât acesta era nevoit să spună nu numai ceea ce vroia terranul să audă, ci, mai ales, ceea ce trebuia să înțeleagă. Loan se întrebuința la maxim.

"Ei bine, realele produc ovule în timpul fiecărui act sexual reuşit, eliminându-le la sfârşitul acestuia. Gonii nu ratează momentul şi preiau ovulul - cu organul lor specializat în acest sens - pe care, mai apoi, îl... introduc înăuntrul dhanilor. E simplu!", aproape şopti dhanul. "Şi?", nu-şi ascunse curiozitatea terranul. "Pe urmă, dacă dhanul se află într-o perioadă favorabilă, iar sentimentele induse de reală sunt decriptate, la nivelul psihicului, ca impulsuri de însămânțare, acesta va înlesni fatima (orgasmul traduse aparatul terranului) iar dhanul va contopi ovulul cu aşa-numitul spermatozoid eliberat de goni. Unicul spermatozoid!", preciză Loan.

"Păi... foarte interesant! Dar cine creşte fătul, dhanul?" "Dhanul!", fu de acord sachelianul. "Atunci când cămăruța zigotului rezultat începe să se dezvolte în pântecul său." "Cât de complicat poate fi!", zise cel Vechi în timp ce se trăgea de barba tunsă scurt.

Terranul însă părea circumspect. Şi avea şi de ce, întrucât Loan simplificase atât de tare expunerea încât, până la urmă, ieşise o minciună ordinară. "Mare-Mare Bhurdha, l-am făcut să creadă toate astea?", se întrebă în gând, contând însă pe ineficiența traducătorului miniaturizat.

"Complicat, dar eficient!", dădu din cap străinul, convins mai mult de însuflețirea lui Loan, decât de logica bizarului mecanism de împerechere pe care-l propusese acesta.

Dhanul riscă totul pe o singură carte şi întrebă la rândul său: "Voi cum faceți?", iar mai târziu când, în liniştea cuibului său, rememoră filmul discuției, se înfioră şi tare se mai tulbură când îşi aduse perfect aminte discursul "de cristal" al terranului.

"La noi a fost mai greu. O molimă scăpată dintr-un laborator a eradicat, în numai o lună, toată populația de sex feminin a rasei umane. De patru secole ne reproducem, deşi este impropriu spus, prin clonare." Surpriza revelației îl aiuri de cap pe Loan. Îşi aminti ce anume îl frapase când îi zărise în prima clipă. Ar fi vrut să-l întrebe dacă-şi modificaseră deja întregul sistem genetic. Însă discursul colosului părea o lecție învățată pe dinafară.

"Era un virus atât de specializat în ceea ce făcea încât ne-a luat prin surprindere şi ne-a lăsat aşa. N-ar avea nici un sens să-ți explic noile mecanisme ale eredității cu care ne batem capul de atât timp. Cert este că am congelat cadavrele consoartelor şi le-am studiat aproape treizeci de ani după aceea. Adică până când magicianul geneticii moleculare, profesorul Straube, de la Universitatea Caltech, a fost descoperit, de către asistenții săi, în interiorul unui biohazard - pradă câtorva sute de culturi de microorganisme dintre cele mai diverse, care-l invadaseră din tot atâtea vase de cultură deschise în jurul său. Mare mizerie! Scrisoarea lăsată, prin care îşi explicase gestul, reprezenta rodul tuturor experiențelor efectuate de-a lungul întregii sale vieți. Triplul câştigător al premiului Nobel descoperise, cu aproape patruzeci de ani în urmă, pe când era doar un biet asistent universitar, un complex multienzimatic prezent exclusiv în organismul femelei umane. În mod normal, odată dezvăluite toate secretele acestuia, a încetat susținerea financiară a proiectului, întrucât nu se întrevedeau aplicații practice. O mostră însă fusese păstrată, poate chiar uitată de viitorul profesor, într-o incintă frigorifică. Un lucru inutil dealtfel, deoarece era perfect posibilă sintetizarea complexului pornind numai de la

componentele sale primare. Timp de zece ani fiola a aşteptat cuminte în acel aparat o mână care s-o mute măcar într-un alt loc. Aşa o personificase profesorul Straube în scrisoarea sa. Ce-i drept, în tot acest timp, alături de fiola respectivă, poposiseră nenumărate alte flacoane - cu cele mai bizare dintre microorganismele întrebuințate în ulterioarele proiecte. Se pare că plasticul unora dintre fiole nu a corespuns criteriilor de calitate, pentru că, de-a lungul acelor ani, au fost schimbate nu mai puțin decât şase seturi de fiole. Bineînțeles, de fiecare dată scandalurile iscate au fost aplanate uşor, întrucât nu avusese loc nici măcar un singur incident. Milioane de fiole au fost aruncate la topit, însă nu şi cea care conținea complexul multienzimatic Straube. Porii minusculi ai fiolei permiseseră unei banale tulpini de virus, rămasă neindentificată, să pătrundă înăuntru. Probabil că, vreodată, căldura unei mâini umane înlesnise prima reacție dintre cele două substraturi. Şi sigur că, altădată, un fascicol de raze gama, ori poate de altă natură, simplificase ecuația viului din acel spațiu strâmt. Cert este că tot profesorul fusese cel care, descoperind fiola păstrată ca prin minune, îi desfăcuse dopul. Posedând o memorie prodigioasă realizase că produsul său virase de la alb la roz-pal şi, resemnându-se, aruncase fiola în primul coş întâlnit în cale. Însă incredibilul virus fusese răspândit în atmosfera laboratorului. Porțile de intrare în organismele umane femele tocmai rămăseseră fără cifru... Cum se înmulțea acest călăreț al apocalipsei, de ce degrada complexul multienzimatic Straube şi care era rolul ultimului în interiorul jumătății plăpânde a rasei umane, rămăseseră doar... întrebări. Profesorul dorise să zguduie lumea ştiințifică cu o concluzie care a reuşit, dealtfel, să întoarcă civilizația noastră cu circa două sute de ani în trecut... Decisese să întrerupă cercetările asupra naturii genetice a fenomenului de îmbătrânire a rasei umane. Ba, mai mult, să distrugă toate evidențele cercetărilor efectuate în ultimele patrusprezece secole. Motivase că... nu se întrevăd aplicații practice!"

Pentru prima dată Loan observă cum terranul îşi lasă privirea în jos. Maxilarele îi zvâcniră şi o venă imensă i se zbătu pe tâmpla dreaptă. Părea că pierduse din înălțime şi forță. Umerii i se mişcară amplu, iar colosul inspirase adânc şi lacom aerul parfumat de imperialul-nopții. "Ființele rămase în viață au jurat răzbunare curiozității umane!", adăugase cel Vechi. Iar dhanul Loan începu să nu mai fie atât de sigur pe el denumindu-l terran. Oricum, micul aparat de tradus nu funcționa prea bine şi asta era vestea cea mai bună.

"Suntem homosexuali!", recunoscu gigantul zâmbind la lumina lăuntrică a unor gânduri pe care sachelianul nu reuşise să le deceleze. "S-a

muncit mult la perfecționarea capacităților intelectuale şi fizice, iar acum suntem din nou întregi şi fericiți!"

Cuvintele străinului loviră fruntea dhanului, spărgându-i cutia craniană şi, înfingându-se în creier, continuară să ardă mocnit. Privirea nătângă a băştinaşului se focaliză dincolo de gigant, încercând să închege o lume imaginată din genii nebune ce bântuiau structuri biologice de o forță ieşită din comun, al cărui scop în viață era alterarea cu bună ştiință a ceea ce aici, pe Sachel, reprezenta cel mai perfecționat mecanism natural de dobândire a cunoaşterii. Anumisul!

"Îmi pare rău. Îmi pare rău!", bolborosi sachelianul - cutremurat de groază.

"Nu te nelinişti micuțule...", adăugă colosul lăsându-şi palmele pe umerii fragili ai dhanului şi privindu-l în ochi. Interpretase greşit bâiguielile acestuia şi se simțise dator să facă anumite precizări. "Adaptarea la mediul ostil al Terrei a făcut din noi cea mai puternică şi mai inteligentă rasă din câte se cunosc. Fără îndoială că ştim pozițiile în galaxie ale tuturor planetelor unde au ajuns navele Godharth; voi fiind doar cea mai apropiată locație. Şi una dintre puținele civilizații care nu s-a autodistrus. Problema cea mai importantă, şi care ne-a... mânat, pot spune, înspre voi este că: nu putem supraviețui doar prin clonare. Am atins o limită pe care n-am fi bănuit-o în urmă cu patru secole. Suntem peste trei sute de indivizi clonați în aproximativ opt mii de entități. De fiecare. Distincți, însă mult prea asemănători. Se pare că încercând să obținem capacități sporite pentru fiecare individ în parte, n-am făcut altceva decât să omogenizăm rasa umană. S-o uniformizăm. Pericolul extincției a devenit vizibil cu ochiul liber. Până şi impulsurile sexuale sunt tot mai slabe pe zi ce trece. Şi, ca să fiu explicit, nu ne mai putem iubi pe noi înşine. Ni s-a făcut lehamite! Avem nevoie de cineva diferit, aşa cum voi aveți nevoie de... genele noastre. Nu ne puteți refuza oferta! Uită-te în jurul tău micuțule, a rămas o groază de treabă nefăcută pe planeta asta. Iar voi sunteți atât de primitivi, că la început am crezut c-am dat doar peste idioții ce-şi exterminaseră, încă din negura timpului, toate geniile rasei lor." Exact aşa descrisese terranul halucinantul plan al Terrei.

Loan nu-l înțelesese pe moment pentru că o senzație de leşin i se strecurase, ca un şarpe, în coşul pieptului şi-şi simțea ochii arzând, incendiindu-i creierul suprasaturat de întrebări nerostite. Simțea că nu mai are aer. Trebuia să facă ceva. Avea impresia că licoarea dăruită de cei Vechi conține un compus afrodisiac, deoarece atinsese un prag anormal de excitație. Gigantul cu ochi fosforescenți emana o căldură grea, animală, care-i încinsese simțurile stârnindu-i un dor nebun de făcut dragoste.

Împleticindu-se, ieşi afară, în grădina interzisă. Îşi deschise săculețul roxal pe care-l purta la gât, pe sub roba vişinie, şi înghițise precipitat o pastilă calmantă din foi de todef. Îl părăsise pe terran, dar nu-şi făcu probleme pentru că acesta îşi găsise auditoriul în persoana lui Tahedu, Marele de Sachel. Explicându-i acestuia ceea ce Loan deja aflase.

Plimbându-se pe aleile grădinii şi încercând să-şi revină dhanul observase cum doi dintre giganți se aplecau şi miroseau imperialul-nopții, ținându-se de mână şi pipăindu-se pe furiş. Din când în când, neştiindu-se spionați de priviri indiscrete îşi dăruiau unul altuia sărutări pătimaşe. Greața ce-l cuprinse pe Loan îi provocă o criză nervoasă, şi nimic nu mai reuşi să-l împiedice să vomite violent - în dreptul unei tufe pipernicite de todef sălbatic. "Două ființe mătăhăloase predispuse la a intra în rut, în lumea mea deosebită şi delicată şi... normală!", apucă să-şi închege gândul înainte să mai erupă odată, din rărunchi, scoțând afară până şi rămăşițele mesei de dimineață.

Aşa reuşi băştinaşul să se facă remarcat de către unul dintre monumentele de proteină umană care, aşteptându-l să-şi revină, îl privi preț de câteva minute, de la distanța ce reuşea să-i păstreze intimitatea. Loan însă, prinsese cu coada ochiului momentul despărțirii celor doi iubiți şi regretul întipărit pe figura celui ce intrase înapoi în sala de cuarț. Îl observase şi pe cel care îl aştepta respectuos să-şi şteargă mâinile şi care, apropiindu-se suficient, îi şoptise: "E frumos noaptea la voi!".

Îndreptându-se de spate, dhanul îl atenționă că nu fusese întotdeauna aşa. Iar terranul, parcă nebăgâdu-l în seamă, continuase: "Florile astea albe sunt extrem de excitante pentru mine. Cred că m-am lăsat prea mult în voia simțurilor!"

Contrariat şi neştiind dacă fusese o scuză sau doar o simplă remarcă, sachelianul se mulțumi să încuviințeze printr-o uşoară înclinare a capului. Gigantul din fața lui părea cel mai superb reprezentant al rasei lor, dar Loan se strădui să nu se lase impresionat. Lucru la care nu-l ajuta vocea învăluitoare a străinului şi nici sunetele grave şi masculine care îi încărcau cuvintele cu magie.

"Ființă delicată, ai fost înştiințată de intențiile noastre, nu-i aşa?" "Nu foarte bine. Mai mult bănuiesc ce aveți de gând...", ingăimă cu voce pierită Loan. "Şi ce părere ai?", continuă colosul privind bănuitor în jurul său. "Poți fi de acord cu schimbul cinstit pe care-l propunem?"

Ce-ar fi putut dhanul să-i răspundă? Că înțelegea dezechilibrul de forțe şi era de acord doar asupra termenului de ultimatum, neagreându-l pe cel de pact? Dar asta doar în mintea sa. Fiindcă îi lipsea curajul unei

confruntări deschise. Şi pentru că avea nevoie de timp ca să poată desluşi punctele slabe ale filozofiei sociale a terranilor.

"Vreți să veniți cu toții, aici?"

Străinul păruse sincer mirat. Apoi începuse să râdă. "Loan am înțeles că te cheamă. Ei bine, Loan, nu vom face acest lucru. Cred că vom ajunge la o altă înțelegere. Vezi tu, ne-am săturat să fim singuri pe lume. Da, da!", adăugase zărind figura uluită a băştinaşului. "Avem nevoie de o schimbare radicală a tuturor regulilor, a comportamentului social. Şi nu în ultimul rând, a criteriilor pe baza cărora suntem dispuşi să oferim său să primim afecțiune. Suntem ceea ce vezi tu acum doar pentru că am considerat esențial să-i îndepărtăm pe cei mai slabi, mai nevolnici. Timpul ne-a îngustat orizontul posibilităților ascunse în genele noastre. Nici pe cele rămase n-am reuşit să le utilizăm - măcar optim dacă nu maximal. Genofondul unei rase - dar asta am descoperit abia de curând - trebuie să conțină o multitudine de elemente redundante. Ca orice produs natural pe care-l rafinezi! Odată ajuns în corp - deşi pare o tâmpenie - el îşi caută vecinii pe care, parcă ar ține minte, i-a avut odată. Acolo, de unde a fost extras. Şi, într-un fel, nenorocitul, se dezvoltă în tine! Elementele astea redundante par a fi cheia pe care noi am pierdut-o. De fapt, am aruncat-o, pentru că n-am rămas cu mai mult de doisprezece cromozomi!"

Având impresia că străpunge coaja sub care se află înțelesurile, dhanul formulă o altă întrebare. La fel de stupidă. "Vreți să ne folosiți în experiențe?"

"Parcă n-ai înțelege!", replicase străinul. "Vom lua cu noi, prin contract, câteva mii de femei şi două duzini ca tine."

"Câteva mii de reale?" exclamă Loan. "Bine, dar veți condamna tot atâtea triade."

"Ei, şi tu, nu exagera micuțule. Doar le descompletăm pentru o vreme! Peste, să zicem, cinci ani de-ai voştri, le aducem înapoi. Unde mai pui că fiecăreia i se va oferi un recipient special, care va conține mostre de spermă adevărată, de la toți indivizii ce populează Pământul. Iar premiul cel mare va fi tandemul de nave interstelare, noi-nouțe, la cheie, prima clasă. Ei, ce zici? Te-a amuțit surpriza? Ofertă generoasă, cum numai Terra ştie să facă, mititelule!"

"Nu puteți face asta!", îi scăpă băştinaşului printre dinții încleştați de furie. Dar nu-şi continuase ideea. Nu-i explicase terranului cum cele câteva mii de cuiburi rămase fără reale se vor strânge, mai devreme sau mai târziu, lângă fântânile de sacrificiu. Nu-i descrisese nici ritualul la sfârşitul căruia atât copiii, cât şi goniul triadei, se vor azvârli - cu capul înainte - în întunericul lăcaşurilor de cult. Departe, la peste treizeci de metri adâncime.

Nu-i spusese nici măcar că dhanii puteau rezista tentației de a împlinii acea veche Lege Dreaptă.

"Isteria provocată de toate miile acelea de anumisuri însingurate va răspândi, în lumea largă, informații despre cine au fost ființele dragi sacrificate fântânii cuibului. Sachel va deveni un Bhurdha de sunete stridente şi de imagini fără sens. Iar toate triadele vor înceta - pentru o vreme - să mai schimbe informațiile, atât de vitale altădată!" La toate acestea se gândea dhanul în timp ce lacrimi de durere şi neputință se rostogoleau pe fața sa creolă. Țipetele înăbuşite îi fugăreau miliarde de celule prin vene, alarmând gena violenței, trezind-o din amorțire, pentru o cursă care începuse şi la care ea ratase startul.

Principalul mecanism de apărare al organismului se declanşă cu intensitatea fenomenelor biologice primare, cu viteza lor inumană de propagare. "Poate nu este prea târziu să se mai îndrepte ceva!", gândise atunci primul dhan răscolit de furtuni celulare controlate.

Pentru un timp, colosul terran aşteptase un răspuns. Acolo, în noaptea aceea senină şi crudă.

Dar cine să il fi dat? Ființa plăpândă ce sughița de plâns, cu capul prins între podurile palmelor?

Fața imobilă a terranului se apropiase de dhan şi şoptise: "Cât eşti de frumos, delicatule!", apoi colosul se îndepărtase, permițându-i lui Loan să vibreze singur, în aerul înmiresmat al nopții. Ca după o fatimă ratată!

*

Întâlnirea cu "monumentele de carne" sosite de pe Terra declanşase în interiorul dhanului o serie de evenimente biologice, de a căror importanță s-a ținut cont până şi în ulterioara istorie modernă a rasei sacheliene. Foamea cumplită a acestuia - manifestată la întoarcerea în intimitatea propriului cuib - îngrijorase celelalte două treimi ale triadei sale. Comentariile asupra prestației sale sexuale din noaptea de dinaintea Marii Plecări fuseseră descrise separat, într-o lucrare absolut încântătoare, ce poate fi lecturată de către toți cei interesați. Există acolo pasaje întregi de poezii stranii, ce închipuie imagini în care zâmbetele copiilor sunt împletite absolut superb cu răsăriturile celor doi Bhurdha sfinți, cu foşnetele tufelor de todef în bocetul vântului de miazănoapte, cu licăririle valurilor în lumina stelelor.

Fania povestise cum goniul său o penetrase într-o clipă lungă cât eternitatea, în timp ce Loan le cânta despre visurile de iubire ale triadelor de îndrăgostiți, despre jocurile din jurul focurilor de tabără. Despre lungile marşuri ale adolescenței, în care culegeau planeta de monştri şi-şi cunoşteau sufletul unul altuia. Săruturile fierbinți ale dhanului îi înveliseră coapsele şi pulpele şi sânii mici. Fesele i se deschiseseră sub frământarea

mâinilor goniului, iar dhanul Loan îl întâlnise pe Girth în interiorul ei primitor, pe care îl dezvăluise bucuroasă în întâmpinarea virilității lor semețe. Îmbătată de o fericire fără margini, frumoasa reală își ridicase trupul doar pentru a și-l coborâ imediat, plimbându-se de-a lungul tuturor celor șase mii de văi înverzite și de piscuri înzăpezite. Atât Loan cât și Girth supraviețuiseră devastatoarei fatime finale.

Dar toate acestea sunt descrise mult mai bine în celebra lucrare la care s-a făcut referire mai devreme. Cu adevărat importante rămân însemnările privitoare la momentul de introspecție al dhanului Loan, poziționat temporal la sfârșitul acelui - magnific descris - act sexual. Simpla înregistrare a ideilor născute în mintea dhanului, bineînțeles și ca o consecință firească a descătușării mecanismelor biotice de apărare ale acestuia, ne dezvăluie premisele care l-au determinat să întreprindă viitoarele sale acțiuni.

Prin urmare, știm că odată întors l-a cuib își recunoscuse - în fața Faniei și a lui Girth - vinovăția inducerii în eroare a terranilor, atunci când deformase prezentarea ritualului de împerechere. Fusese, fără îndoială, ideea lui, toți ceilalți sachelieni aprobându-i-o.

Avem referiri și la momentul de intimitate din viața hexului, când tânărul Lokgi îi asigurase că va deveni preot al Stelei. Cei trei maturi se abținuseră cu greu să nu izbucnească în râs privind la mititelul bosumflat care îi disprețuia pentru că "se înrobiseră - cu propriul consimțământ - la giganții ăia răi..." Și pentru ca triada să-l înțeleagă mai bine, adăugase: "Ce fel de părinți sunteți voi dacă nu-mi mai puteți asigura șansa de folosire a anumisului?"

Deasemenea, dispunem de câteva imagini amintindu-l pe Frea, însă așa cum îl vedea Girth..."era prea mic pentru a discerne întâmplările, trebuia ferit de duritatea părerilor lui Lokgi. El mai vroia încă să se joace, să râdă, să-și strice jucăriile și să-i decapiteze lui Jahne păpușile... Un mic goni pornit în aventură spre propria pădure populată cu ursuleți Rex...Cel mai pur dintre noi..."

În ceea ce o privește pe Jahne, lucrurile sunt un pic neclare, întrucât informațiile provin din mai multe surse, inclusiv - ca o curiozitate - de la Casa Securității. Se pare că mica reală așteptase răbdătoare ca frații săi mai mici să adoarmă, apoi dăduse buzna în camera maturilor numai pentru a le comunica două observații personale. Prima se referea la zidul ce înconjoară grădina Templului..."este prea ușor de escaladat!" Jahne poate fi iertată, gândiseră maturii, înțelegându-se din priviri. Însă a doua observație lăsase triada incapabilă de vreun comentariu. Dezarticulată. "Terranii sunt plini de mister..."

Iată de ce, în însemnările lui Loan, apare consemnată următoarea idee:..."Mă tem c-o voi dezamăgi pe Jahne în două rânduri. Întâi va fi geloasă pe mine când va afla că voi pleca cu nava străină, şi apoi..." Din păcate, manuscrisul original se opreşte aici. Însă peste întâmplările ulterioare acestora nu planează foarte multe semne de întrebare. Ştim că Loan se hotărâse să-şi sacrifice triada, călătorind înspre Terra împreună cu cele o mie de reale voluntare. Barbarii trebuiau izgoniţi în lumea lor primitivă.

Când le comunicase dorinţa sa, Fania şi Girth izbucniseră în plâns. Nimic nu mai putea fi ca înainte. Îi promiseseră că-l vor aştepta şi, istoviţi de întâmplările de peste zi, adormiseră îmbrăţişaţi.

Cu sufletul suspinând a moarte, după cum a rămas scris în istorie, dhanul Loan îşi concentrase, la sfârşitul acelei nopţi, întreaga capacitate de transmitere de care era în stare. Toată viaţa sa încăpuse într-un ultim mesaj de adio, un admirabil strigăt de deznădejde adresat tuturor receptorilor de pe Sachel. Anumisul său pierduse pentru totdeauna funcţia informaţională. Dar fusese o consecinţă perfect justificată de activarea mecanismului biotic de protejare a speciei.

Din fericire, ultimul său... zbor a fost decriptat, simultan, de către dhanii aleşi (mult mai târziu) să facă parte din Forţa de Contact, actualul Serviciu de Pază a Frontierei. Cele aproape două decenii scurse de la Marea Plecare n-au reuşit să acopere de uitare Manifestul pentru Sachel al dhanului cunoscut şi astăzi sub numele de Loan cel Dintâi...: "Dacă voi avea şansă, peste câţiva ani mă voi întoarce la cuibul meu, cu sentimentul împlinirii. Copiii vor fi de acum mari şi vor înţelege că m-am străduit de acolo, din Locul Blestemat, să le asigur o viaţă mai bună. Niciodată genele unor barbari nu vor impurifica moştenirea genetică ce o vom lăsa urmaşilor noştri. Cu ajutorul tuturor umilinţelor lumii va fi plătit preţul umanităţii dinăuntrul fiinţei noastre. Declanşând cele trei mecanisme biotice sacre şi aşteptând clipa maturizării propriilor simbionţi, vom atinge pragul necesar următoarei faze de existenţă. Iar când şi gena violenţei îşi va fi consumat rolul, Sachel va fi liberă sau nu va mai fi deloc! Dacă drumul de întoarcere nu se va opri în propria fântână de sacrificiu, împlinind ritualul străbun, uitaţi-ne! Promitem în schimb să lăsăm în urma noastră... pustiul! Pentru că doar firele de nisip ale timpului vor reuşi să măsoare grozăvia faptelor noastre. Şi doar Micul şi Marele Bhurdha vor mai putea să ne ierte, atunci când, obosind să ne mai vegheze odraslele, vor înghiţi Sachelul şi odată cu el, amintirea unei rase... subtile!"

Manifestul pentru Sachel rămâne, fără îndoială, o promisiune cu valoare de simbol. Pentru că terranii s-au dovedit a fi o rasă îngrozitor de inteligentă. Odată ajunşi pe Terra, dhanii însoţitori ai realelor au fost supuşi,

fără nici o excepție, unor experiențe înfiorătoare. Viața lor s-a scurs prin tuburile cu care au fost conectați la aparatele de citire a informațiilor stocate în creier, şi nu numai acolo. Gena violenței n-a mai avut timp să-i ajute. Tehnologia giganților cu ochi fosforescenți întrecea chiar şi visele rasei noastre.

Nu ştim prea bine cum s-a întâmplat! Cert este că geniile alea biomecanoide ne-au aflat secretele. Şi, din fericire, toate secretele. Tehnologia lor nenorocită le-a întrecut imaginația, i-a trădat! Se pare că, atunci când au decriptat informațiile din Loan, au deschis, de fapt, dopul celei de a doua fiole!... Şi n-au dat peste vreun complex multienzimatic alterat, ci peste unul informațional. Proaspăt. Perfect compatibil cu substratul lor genetic. Cu genele lor excepționale.

N-am tânjit niciodată şi nici n-am avut curiozitatea să ne închipuim chinurile pe care le-au suportat atunci când organismele lor perfecte au început să... construiască, într-o singură generație, şi în numai două săptămâni, anumisuri.

Cert este că după cinci ani de sclavie, noi tot nu învățaserăm cum să ridicăm de la sol cele două nave făcute cadou. Însă, după alți şapte ani, patru dintre realele noastre au reuşit să aducă acasă ce-a de a treia navă terrană, iar ca material ştiințific, cele douăzeci şi patru de compartimente frigorifice transparente - depuse în modernul institut de biologie construit la periferia Lempesului - în care odihnesc tot atâția terrani. Ultimii terrani! Cei care au înnebunit la urmă. Când rezolvaseră problema structurală a anumisului printr-o simplă operație estetică.

Coloşii cedaseră doar în fața nebuniei iscate de fluxul informațional al acestuia. Pe care n-au reuşit să-l controleze, oricâte sisteme sofisticate de bruiaj îşi montaseră în tot corpul.

N-am fost siguri că Bătrânele învățaseră prea bine limba terranilor, dar au putut preda lecții de pilotaj celor care activează astăzi în Serviciul de pază al Frontierei şi, din această cauză, povestirile lor au contat foarte mult atunci când s-a dorit publicarea unei Istorii Blestemate.

Unii dintre noi se mai distrează încă, stingând luminile sălii unde aceştia sunt expuşi. Însă, oricât de liniştiți ar părea că stau, cu ochii ăia ai lor fosforescenți reuşesc să străpungă atât întunericul cât şi stratul gros al gheții. Şi tot înspăimântători par.

Se poate spune orice despre terrani, dar noi credem că se exagerează atunci când se acreditează ideea că au fost o rasă cu simț artistic. Subtilitatea nu făcea parte din arsenalul lor de capacități, chiar dacă, încercând să protejeze noul organ dobândit, şi-au împodobit abdomenul cu

aşa-numitul anumis împotriva gândirii. Traducerea Bătrânelor lasă de dorit, în fond, să avem iertare, nu era decât...

ANUMIS ÎMPOTRIVA GÂNDIRII - by Ben Ami | Aute